

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
ГжЗ 27/23
11.5.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Целетовић Цуцић, председника већа и судија Александре Лековић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник адвокат Бошко Арсенијевић, из Новог Сада, Булевар Цара Лазара 56/2, против тужених “Ringier Serbia” d.o.o са седиштем у Београду, Косовска 10, Марка Стјепановића главног и одговорног уредника online издања листа ”Блиц” и Милоша Станића из Зрењанина, Димитрија Давидовића 32, чији је заједнички пуномоћник адвокат Душан М. Стојковић, из Београда, Његошева 28А, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о жалби тужених, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 111/18 од 13.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 11.5.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужених “Ringier Serbia” d.o.o са седиштем у Београду, Марка Стјепановића и Милоша Станића и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 111/18 од 13.10.2022. године, у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у четвртом ставу изреке пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 111/18 од 13.10.2022. године тако што се **ОБАВЕЗУЈУ** тужени “Ringier Serbia” d.o.o са седиштем у Београду, Марко Стјепановић и Милош Станић, да тужиоцу АА из ... накнаде трошкове парничног поступка у износу од 91.700,00 динара, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Изреком побијане пресуде, ставом првим, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца АА из ..., па су обавезани тужени “Ringier Serbia” d.o.o Београд, са седиштем у Београду, Марко Стјепановић и Милош Станић да тужиоцу, солидарно, на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде угледа и части тужиоца, исплате износ од 70.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 13.10.2022. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате, у року од 15 дана од пријема писаног отправка пресуде. Ставом другим изреке пресуде, одбијен је тужбени захтев тужиоца АА из ..., у делу којим је тражио да се обавезу тужени “Ringier Serbia” d.o.o Београд, Марко Стјепановић и Милош Станић, да тужиоцу солидарно на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде части и угледа тужиоца, исплате износ од 80.000,00 динара, до траженог износа од 150.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 13.10.2022. године као дана пресуђења па до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, као неоснован. Ставом трећим изреке одбачена је тужба у делу којим је тражено да се обавезе друготужени Марко Стјепановић да објави изреку пресуде на насловној страни online издања листа “Блиц”, “Blic.Rs” прву среду након правоснажности пресуде, као и у рубрици “хроника” без икаквих коментара и о сопственом трошку. Ставом четвртим изреке обавезани су тужени “Ringier Serbia” d.o.o Београд, са седиштем у Београду, Марко Стјепановић и Милош Станић да тужиоцу АА накнаде трошкове парничног поступка у износу од 108.800,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења.

Против ове пресуде жалбу су благовремено, преко пуномоћника, изјавили тужени, побијајући је у ставу првом и четвртм изреке из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде, сходно овлашћењима из члана 386 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да је жалба тужених делимично основана.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд пази по службеној дужности, као ни битна повреда из тачке 12 тога члана, на коју се указује жалбом тужених, јер је првостепени суд за своју одлуку у потврђујућем делу дао јасне и непротивречне разлоге који су у складу са свим изведеним доказима, тако да се правилност и законитост исте могу са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, дана ... године, у ... часова, на интернет порталу Blic Online објављен је текст под насловом “СВЕ, САМО НЕ МИРАН ГРАД ... су у години потресле кржаве освете, отмице и смена ...

начелника полиције”, где је као аутор текста означен Милош Станић, а у тексту се, између осталог наводи: ”Прошла ... године је почела сачекушом за ..., у јануару, док је чекао дете..., на његовог ”...” отворена је ватра из аутоматског оружја. ... је рањен покушао да се удаљи аутомобилом од нападача који су чекали у пролазу између зграда, али уместо да скрене у улицу, закуцао се у зид оближње Ипак, напад је преживео, а месец дана касније АА смењен је са тог места. Он је био први који је у Ургентном центру у ... посетио ... и то у друштву осуђиваног ...”. Тужилац је заједно са оперативним радником МУП-а ... дана ... године око ... часова на одељењу Хируршко-пријемног одељења ... обавио разговор са ... на околност догађаја у којем је задобио прострелне ране од метка. Тужилац је године привремено премештен са радног места ... на радно место ... ПС у ... Из исказа тужиоца саслушаног у својству парничне странке произилази да је у тексту који је објављен дана ... године на сајту “Блица”, у раним јутарњим часовима, био окарактерисан као “прљави инспектор”, односно као “прљави ...”, упркос томе што је на почетку године, током новогодишње ноћи било и једно убиство у ..., када је убијен извесни ..., што се нашло као друга вест у рубрици “хроника”, док је текст Милоша Станића у коме су описана дешавања током ... године и где се карактерише као ”прљави ...” налазило као ударна вест, која је имала милионске прегледе. Сматра да је спорни текст наставак хајке из разлога што су вођена два поступка против Блица пред Вишим судом, са истим епитетима ”прљави ...”, а да је сада ово трећи поступак. Тужилац и његова породица су због овога прошли кроз ”пакао”, јер су били изложени подсмеху, претњама од стране чланова организованих криминалних група, што је произвело код њега и чланова његове породице велике психичке и психолошке проблеме. Од дана када је објављен спорни текст у коме је квалификован као прљави ... њега је контактирало више познаника и пријатеља, па је прочитао текст и ступио у контакт са новинарем Станићем, који је био изненађен позивом, рекавши да је епитет ”прљави ...” није епитет његовог текста, него је то презентовано накнадно од стране уређивачке политике. Нису објављени деманти нити је узета од њега изјава. Није истина да је смењен, него је по својој вољи уз решење директора полиције пребачен за ... ПС ... Тачно је да је боравио у болници, где је заједно са колегом ... обавио кратки информативни разговор са ... пре његове операције, јер је уобичајено с обзиром да је лице рањено а дете замало рањено, да се обави информативни разговор и он је у безброј пута обављао такве разговоре, а тада и са ... којег зна од раније и против кога је подносио више кривичних пријава. Из исказа туженог Марка Стјепановића произилази да је у време објављивања спорног текста на онлајн издању Блица године био запослен на радном месту главног уредника онлајн издања Блиц, да текст није прегледао пре објављивања, јер је то био посао дежурног уредника рубрике или уредника рубрике, да се не сећа да ли га је тужилац или његов пуномоћник контактирао након објављивања текста, њега лично није, а да му се након објављивања текста нико није обратио са примедбом што је као аутор стављен Милош Станић. Из исказа туженог Милоша Станића, произилази да је у моменту објављивања спорног текста био запослен код првотуженог, као дописник из Новог Сада, да је аутор целог текста

осим делова текста који су предмет тужбе и тужбеног захтева и да је тај део накнадно убачен, а да он није имао увид у текст пре његовог објављивања. Из исказа сведока Т.В. произилази да је у време објављивања спорних текстова била запослена код првотуженог на радном месту ... на онлајн рубрици, да је текст који је објављен године ретроспектива свих текстова на тему објављених током целе године, јер је то била новогодишња прича, а споран део је преузет из неког од текстова објављених током године, али да не може да се сети ко је аутор тих делова. Њена улога је била да прочита текст, да нешто дода или одузме ако сматра да је важно, а у конкретном случају додала је све што је објављивано о тужиоцу у медију Блиц. Без обзира што је Милош Станић означен као аутор текста и ако није сачинио цео текст, већ су додати делови преписани од новинарке ..., без обзира што је она уређивала текст то су текстови новинара који су их писали, а уредник није у обавези да обавести аутора текста о изменама. Из исказа сведока И.М.Ј. произилази да је у моменту објављивања текста била запослена код првотуженог, као новинар Блица и када је упуцан криминалац њој је јављено из болнице да је господин АА у болници код њега, са шураком тог човека, да је том приликом тужилац имао капуљачу, да није хтео да га људи виде, да су га виделе његове колеге које су јој дојавиле и то је део текста који је писала, а да није било потребе да проверава информацију, јер је информацију добила од више људи који познају тужиоца и који су били тамо, а поводом тог текста била је тужена у другом поступку. Колега који је преузео њен текст није јој то јавио и није била упозната да ће текст бити објављен у онлајн издању.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, анализирајући како појединачне наводе спорног текста, тако и целокупан контекст текста, утврдио да се у спорном тексту дају одређене информације, али и лична схватања, односно оцена и критика деловања тужиоца као ..., који су тим путем саопштени јавности. У оквиру текста наводе се околности које се тичу премештаја тужиоца са једног на друго радно место и разлог те „смене”, који се термин потенцира у наслову и у самом тексту, при чему се тужилац доводи у везу са осуђиваним дилером дроге. По налажењу првостепеног суда, у спорном тексту се износе одређене констатације - тврдње, које су такве да код просечног читаоца не могу а да не изазову крајње негативну оцену онога на кога се та информација односи, а које тврдње представљају нетачну информацију, па самим тим и недопуштене. Првостепени суд налази да је једини тачан навод је да је тужилац премештен, односно да више неће бити на функцији Међутим, иако тачна, наведена информација је непотпуна, са додатим коментарима и изнетим неистинама и када се погледа у светлу целокупног текста, који је писан оптужујућим тоном и са очигледном намером да се створи негативан став према тужиоцу у јавности и изазове негативно мишљење о личности и професионалним квалитетима тужиоца, упућује просечног читаоца на закључак да је тужилац неморална и особа блиска криминалним структурама друштва. У чланку се износе озбиљне оптужбе на рачун тужиоца, да је повезан са лицем које се бави производњом и продајом дроге, а тужени током поступка нису

пружили доказе да је против тужиоца вођен дисциплински поступак, поднета било каква кривична пријава, да је осуђен због злоупотребе службеног положаја или сл, из чега следи да свакако недостаје и чињенични основ који би оправдавао квалификацију из наслова текста да је реч о „прљавом” ..., па је првостепени суд стао на становиште да су јавности пренете неистините информације. Оно што овако изнете тврдње (информације) чини подобним да повреде част и углед тужиоца јесте и препознатљивост субјекта информације, овде тужиоца, чија је фотографија објављена како на насловној страни, тако и уз сам текст, те да исте и лично погађају тужиоца, па су као такве подобне да му нанесу штету. Како тужени нису са дужном пажњом проверили допуштеност информација, већ су олако прихватили негативне формулације о деловању тужиоца и на тај начин створили негативну слику о тужиоцу, то је првостепени суд нашао да постоји право тужиоца на накнаду штете, односно да је у конкретном случају прекорачена слобода медија и противправно повређен тужилац. Такође, текст овакве садржине, по налажењу суда, у стању је да доведе до тога да у средини у којој живи, субјект информације буде изложен осуди, чак и згражавању, посебно имајући у виду да је реч о ... у полицији, чиме се свакако повређује његов углед. Првостепени суд је приликом одлучивања имао у виду да је тужилац, који обавља јавну функцију, морао бити спреман да трпи јавну критику, али сматра да критика мора бити прихватљива у смислу одсуства нетачно изнетих информација и увредљивих судова. Приликом одмеравања правичне новчане накнаде првостепени суд се руководио критеријумима прописаним одредбом члана 200 Закона о облигационим односима у вези члана 232 Закона о парничном поступку. Одлуку о законској затезној камати суд је донео на основу одредби члана 277 Закона о облигационим односима почев од 13.10.2022. године, као дана пресуђења. Одлука о трошковима поступка донета је применом одредби члана 153 став 1, 154, 163 став 1 Закона о парничном поступку.

Полазећи од овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања које се ни жалбеним наводима тужених не доводи у сумњу, правилно је поступио првостепени суд када је нашао да су тужени у обавези да накнаде тужиоцу нематеријалну штету коју је претрпео на име претрпљених душевних болова због повреде права личности и правилно је тај суд на спорни однос парничних странака применио материјално право и то одредбе чл. 8, 9, 79, 112-115 Закона о јавном информисању и медијима, као и одредбу члана 200 Закона о облигационим односима.

Наиме, одредбом члана 23 став 1 Устава Републике Србије прописано је да је људско достојанство неприкосновено и да су сви дужни да га поштују.

Одредбом члана 9 став 1 Закона о јавном информисању и медијима прописано је да су уредник и новинар дужни да с пажњом примереном околностима, пре објављивања информације која садржи податке о одређеној појави, догађају или личности провере њено порекло, истинитост и потпуност.

Одредбом члана 79 став 1 Закона о јавном информисању и медијима, прописано је да је достојанство личности (част, углед, односно пијетет) лица на које се односи информација правно заштићено, а ставом 2 да је објављивање информације којом се врши повреда части, угледа или пијетета, односно лице приказује у лажном светлу приписивањем особина или својстава које оно нема, односно одрицањем особина или својстава које има, није допуштено ако интерес за објављивање информације не претеже над интересом заштите достојанства и права на аутентичност, а нарочито ако се тиме не доприноси јавној расправи о појави, догађају или личности на коју се информација односи.

Одредбом члана 112 став 1 Закона о јавном информисању и медијима, прописано је да лице на које се односи информација чије је објављивање у складу са овим законом забрањено, а које због њеног објављивања трпи штету, има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете у складу са општим прописима и одредбама овог закона, независно од других средстава правне заштите која том лицу стоје на располагању у складу са одредбама овог закона.

Право на част и углед је право на поштовање људске части и заслужено стеченог угледа лица. Да би постојала повреда части и угледа потребно је да објављена информација представља увереду или клевету, да постоји препознатљивост субјекта информације, лична погођеност субјекта информације и непропорционалност информације, односно да објављена информација којом се задире у нечију част и угледа не представља примерен начин за остваривање оправданог циља. Из наведеног следи да неистинита информација, уколико је лезионо подобна (подобна да узрокује повреду достојанства личности), није допуштена, јер јавност нема интерес да зна неистину, а у погледу неистините информације увек претеже интерес заштите достојанства и поред осталих могућности правне заштите по Закону о јавном информисању и медијима омогућује право на накнаду штете.

С обзиром на наведено, по оцени овог суда, правилно је првостепени суд закључио да су у спорном тексту изнете неистините информације, као и оцена и критика деловања тужиоца као ..., која није заснована на провереним и истинитим чињеницама, што је чини недопуштеном. Имајући у виду садржину спорног чланка, по оцени овог суда првостепени суд је јасно образложио закључак које су информације неистините и непотпуне, уз недопуштену квалификацију у наслову текста, којој недостаје чињенични основ, при чему су у конкретном случају изнете озбиљне оптужбе на рачун тужиоца, а тужени нису пружили доказе да је против тужиоца вођен дисциплински поступак, поднета било каква кривична пријава, да је осуђен због злоупотребе службеног положаја или слично.

Правилно је првостепени суд закључио да није испоштована дужна новинарска пажња при озбиљним оптужбама које су изнете на рачун тужиоца, јер се и информације добијене од извора морају подвргнути провери порекла,

истинитости и потпуности у смислу одредбе члана 9 Закона о јавном информисању и медијима, примерено конкретним околностима. Иако је тужилац, као ... и носилац јавне функције, био дужан да трпи већи степен критике од других и коментари учињени поводом професионалног деловања таквог лица као део теме о питањима од општег интереса подлежу већој заштити, у смислу члана 10 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, али и у том случају налажу и одређене дужности и одговорности. На основу разлога дужности и одговорности, који су својствени у реализацији слободe изражавања, заштита коју новинарима пружа члан 10 поменуте конвенције у погледу извештавања о питањима која су од општег интереса, подлеже услову да се поступа у доброј вери, како би се обезбедиле тачне и поуздане информације у складу са новинарском етиком.

Наиме, интерес јавности је да сазна истиниту информацију, због чега је законом и установљена дужност новинара и уредника, да пре објављивања информације која садржи податке о одређеном догађају, појави или личности, ту информацију провере, што у конкретном случају нису учинили. Тужени су првенствено дужни да јавност обавештавају истинито и потпуно, јер је истинитост објављене информације различита од тога да ли је она тачно пренета, пошто истину одређује стварност, а не извор информације. Наиме, један од основних принципа новинарске пажње и етике јесте обавеза да истинитост и потпуност информација провере код лица на које се та информација односи, а што тужени, имајући у виду исказ тужиоца, нису учинили јер нису ступили у контакт са тужиоцем нити су на други начин проверили информацију, а радило се о објективно проверљивој информацији. С обзиром на наведено правилно је првостепени суд закључио да су тужени одговорни за нематеријалну штету коју је тужилац претрпео повредом части у угледа, због чега је у смислу чланова 113 до 115 Закона о јавном информисању и медијима правилно обавезао тужене да тужиоцу ту штету солидарно надокнаде.

Неосновани су и без утицаја на правилност побијане одлуке жалбени наводи тужених да тужени Милош Станић није пасивно легитимисан у овом поступку. Наиме, одредбом члана 113 Закона о јавном информисању и медијима прописано је да новинар, односно одговорни уредник одговара за штету насталу објављивањем информације из члана 112 став 1 овог закона, ако се докаже да је штета настала његовом кривицом. Одредбом члана 115 прописано је да новинар, одговорни уредник и издавач солидарно одговарају за штету насталу објављивањем информације из члана 112 став 1 овог закона, као и за пропуштање објављивања информације из члана 112 став 2 овог закона. У конкретном случају, тужени Милош Станић је потписан као новинар – аутор спорног текста и као такав је одговоран за садржину истог, односно истинитост и дозвољеност информација које су чланку изнете. Сама чињеница да је пре објаве текста, уредник онлајн рубрике, сведок Т.В., евентуално вршила корекције и у текст уносила неке делове, или га скраћивала, не може бити од утицаја на одговорност туженог Станића као новинара, чије се ауторство

подразумева, с обзиром на то да је означен као аутор текста чију аутентичност није побијао након објаве истог.

Одредбом чл. 51 Закона о јавном информисању и медијима, прописано је да се прилог новинара чији је смисао измењен у уређивачком поступку не сме објавити под његовим именом, без његовог пристанка. Сходно цитираној одредби, а како је тужени Милош Станић, као новинар, пристао да се спорни текст објави под његовим именом, одговоран је и за садржину навода у тексту. Он је, као новинар, имао право и могућност да заштити аутентичност текста који је написао, уколико је сматрао да је у уређивачком поступку смисао истог измењен, а што није учинио, нити је на било који начин демантовао да је аутор навода и квалификација у тексту који се односе на тужиоца. С тога је правилна оцена првостепеног суда да је и тужени Милош Станић, као новинар – аутор спорног текста одговоран за штету коју тужилац трпи, а која се огледа у повреди части и угледа, јер је наводима у објављеном чланку створена погрешна представа о тужиоцу, који је приказан у светлу неморала и повезаности са особама које се баве криминогеним радњама.

Неосновани су и наводи жалбе тужених да је првостепени суд погрешно применио материјално право када је нашао да постоји одговорности туженог Марка Стјепановића за проузроковану нематеријалну штету тужиоцу. Наиме, одговорност одговорног уредника при објављивању информација добијених из својих извора је да, поступајући са пажњом примереном околностима, добијене информације провери и то на тај начин да је способан да их поткрепи бар неким доказима или индикацијама, које би такве информације учиниле вероватним, или да информације добијене од извора објави у оквиру текста или наслова текста као информације добијене од извора и које нису проверене. Будући да главни и одговорни уредник онлајн издања Блица тужени Марко Стјепановић није поступао у складу са одредбом члана 9 Закона о јавном информисању и медијима и пре објављивања информација, сагласно правилима новинарске струке, са адекватном пажњом, односно пажњом примереном околностима, проверио порекло, истинитост и потпуност предметних информација о тужиоцу, то је исти одговоран за штету коју је тужилац претрпео, па је правилно обавезан на накнаду нематеријалне штете сходно одредбама члана 79, 113, 114 и 115 Закона о јавном информисању и медијима.

Апелациони суд је ценио и наводе жалбе тужених да је изношење вредносних ставова и мишљења новинара допуштено, као и да је допуштено да вредносни суд буде претеран, али сматра да су и ови наводи без утицаја на правилност побијане одлуке. Ово с тога што тужени нису објавили истините и проверене информације, па ни вредносни суд који су засновали на таквој чињеничној подлози, не може бити допуштен. Наиме, слобода објављивања информација и мишљења о појавама и догађајима и личностима, која је регулисана чланом 4 и 5 Закона о јавном информисању и медијима није

неограничена, већ је ограничена и обавезом новинарске пажње и обавезом да се не вређају туђа права, као што се у овом случају вређају част и углед тужиоца. У конкретном случају, одговорност тужених није установљена са циљем да се ограничи слобода медија и слобода изражавања, преношење и објављивање информација, већ да се заштите права личности друге стране и успостави равнотежа, пошто свако право значи и обавезу, па је тако и право на слободу медија нужно ограничити заштитом друштвених, националних и моралних интереса. Јавно гласило је дужно да се стара о томе да информација коју објављује буде истинита и потпуна, с обзиром на озбиљност и последице које објављивање информација носи са собом. Неспорно је право да се критикује рад тужиоца, као носиоца јавне функције, с обзиром на то да је тужилац био ..., али се то, супротно жалбеним наводима тужених, може и мора чинити на начин који не повређује право тужиоца на част и углед, као добара која су заштићена чланом 23 Устава Републике Србије.

С обзиром на наведено, неосновани су наводи жалбе тужених да је тужилац као носилац јавне функције био дужан да трпи изношење критичких мишљења која се тичу његовог рада, с обзиром на то да критика мора да буде прихватљива у смислу одсуства нетачно изнетих информација и увредљивих и претераних судова.

Приликом одмеравања висине накнаде нематеријалне штете, правилно је првостепени суд применио одредбу члана 200 Закона о облигационим односима. Имајући у виду све околности случаја, тежину објављених неистинитих навода, да је тужилац припадник полиције са дугогодишњим искуством у служби, да је већину времена био на ... радним местима, због чега је углед и мишљење које друштво има о њему од пресудне важности за његов успех на професионалном плану, да тужилац није искористио своје законско право на објављивање одговора, правична накнада која је адекватна значају повређеног добра, циљу коме служи, природи и друштвеној сврси обештећења у смислу члана 200 Закона о облигационим односима у вези члана 232 Закона о парничном поступку износи 70.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења, до исплате, сагласно члану 277 Закона о облигационим односима.

Из наведених разлога, жалба тужених је одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у наведеном побијаном делу потврђена, па је на основу члана 390. Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу првом изреке.

Међутим, одлука о трошковима поступка садржана у четвртом ставу изреке побијане пресуде донета је погрешном применом материјалног права. Тужиоцу за вођење ове парнице, према успеху у спору, применом члана 153, члана 154, члана 163 и члана 165 став 2 Закона о парничном поступку припада

накнада трошкова првостепеног поступка за предузете парничне радње од стране пуномоћника из реда адвоката и то: за састав тужбе и два образложена поднеска у износу од по 9.000,00 динара, за приступ на четири одржана рочишта у износу од по 10.500,00 динара, за приступ на три неодржана рочишта у износу од по 6.000,00 динара, као и на име таксе на првостепену пресуду у износу од 4.700,00 динара, односно укупно 91.700,00 динара, све према важећој Адвокатској тарифи и Таксеној тарифи. По налажењу овог суда, тужилац нема право на накнаду трошкова за састав поднеска од 17.12.2019. године, с обзиром на то да исти није био нужан и потребан, имајући у виду да се у прилогу поднеска достављају пресуде Вишег суда у Београду и Апелационог суда у Београду, а које је тужилац могао доставити и на касније одржаним рочиштима. Такође, тужиоцу не припадају трошкови у висини судске таксе за пресуду у износу од 12.800,00 динара, који су одмерени према висини постављеног захтева, с обзиром на то да се сходно члану 153 став 2 Закона о парничном поступку код делимично усвојених новчаних захтева и адвокатски трошкови и трошкови судских такси накнађују сразмерно успеху у спору, односно према вредности усвојеног дела захтева. Како је у конкретном случају тужилац успео у спору са износом од 70.000,00 динара, то према Тарифном броју 1 став 1 тачка 2 Таксене тарифе такса за одлуку износи 4.700,00 динара.

На основу изнетог, применом члана 401 став 1 тачка 3 Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке ове пресуде.

Цењени су и остали наводи жалбе тужених, али како се њима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде то се ови наводи посебно не образлажу.

Одлука о трошковима другостепеног поступка у ставу петом изреке је донета применом одредбе члана 165 став 1 у вези са чланом 154 став 1 Закона о парничном поступку, имајући у виду да тужени успели у поступку по жалби у сразмерно незнатном делу.

**Председник већа-судија,
Весне Целетовић-Цуцић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић